

Eiropas Padomes Konvencija par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu (Stambulas konvencija): Jautājumi un atbildes

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Vardarbība pret sievietēm ir strukturāla un globāla parādība, kurai nav sociālu, ekonomisku vai nacionālu robežu. Tas ir nopietns cilvēktiesību pārkāpums, kas daudzos gadījumos paliek nesodīts. Eiropā ik dienu sievietes piedzīvo psiholoģisku un fizisku vardarbību savu māju „drošībā», vajātas, nomocītas, izvarotas, sakropļotas, piespiestas stāties laulībā vai veikt sterilizāciju pret savu gribu. Vardarbības pret sievietēm piemēri ir nebeidzami, tās upuri neskaitāmi. Nacionālā un Eiropas mēroga pētījumi un izpratnes veidošanas kampaņas ir parādījušas, cik plaši izplatīta ir vardarbība ģimenē un seksuālā vardarbība. #MeToo kustības atklāsmes visā Eiropā izgaismo pret sievietēm vērstās seksuālās vardarbības apmēru un grūtības vērsties pret to. Daudzas sievietes pārāk baidās vai kaunas meklēt palīdzību, reizēm maksājot par savu klusēšanu ar savu dzīvību. Tās, kuras uzdrošinās runāt, ne vienmēr tiek sadzirdētas. Vardarbība ģimenē ir vēl viens plaši izplatīts vardarbības veids, kas skar galvenokārt sievietes, bet arī vīriešus, bērnus un gados vecākus cilvēkus. Tikai daži vainīgie tiek tiesāti, vēl mazāk ir notiesāto.

■ Uzņemoties vadošo lomu cilvēktiesību aizsardzībā, Eiropas Padome pieņēma Konvenciju par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu (zināmu arī kā Stambulas konvencija). Stambulas konvencija ir plaši atzīta par visdetalizētāko juridisko instrumentu, lai novērstu un apkarotu vardarbību pret sievietēm un vardarbību ģimenē kā cilvēktiesību pārkāpumu. Kopš atvēršanas parakstīšanai 2011. gadā Konvencija saņēmusi ievērojamu atbalstu visos līmeņos: no nacionālajām, reģionālajām un vietējām pašvaldībām, sabiedrības, parlamentiem, citām nacionālajām, reģionālajām vai starptautiskajām cilvēktiesību organizācijām, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, plašsaziņas līdzekļiem un akadēmiskajām aprindām. Tai piešķirtas nacionālās un starptautiskās balvas par tās redzējumu, kā no vardarbības pasargāt sievietes un meitenes.

■ Konvencija stājās spēkā 2014. gadā – vien trīs gadus pēc tās pieņemšanas, tādējādi pierādot gan to, ka dalībvalstīm nepieciešams juridiski saistošs līgums, kas palīdzētu tām īstenot centienus, lai izbeigtu uz dzimumu balstītu vardarbību, gan dalībvalstu politisko apņemšanos ievērot Konvencijā ietvertos principus un vērtības.

■ Neraugoties uz skaidri formulētajiem Konvencijas mērķiem, šīs parādības nopietnību un ietekmi uz upuriem un sabiedrību, vairākas reliģiskas un galēji konservatīvas grupas pēdējos gados ir izplatījušas nepatiesus stāstus par Konvenciju, jo īpaši par tekstā iekļauto jēdzienu „sociālais dzimums” (angl. – gender). Šī nepareizā interpretācija ir jāatmasko un jārisina, uzsverot Stambulas konvencijas mērķus: izskaust vardarbību pret sievietēm un aizsargāt sieviešu cilvēktiesības.

KĀDI IR STAMBULAS KONVENCIJAS MĒRĶI?

■ Vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē izskaušana ir jābūt nozīmīgam politikas mērķim jebkurai valdībai, kas ir apņēmusies aizsargāt cilvēktiesības. Pēdējo 30 gadu laikā vairākās Eiropas Padomes dalībvalstīs ir veikti daudzi nozīmīgi pasākumi, taču spēkā esošie tiesību akti bieži vien netiek pietiekami īstenoti, pakalpojumi cietušajiem joprojām ir ierobežoti vai nepietiekami finansēti, un dominē seksistu attieksme. Turklāt gan tiesiskais regulējums, gan pieejamais atbalsts būtiski atšķiras dažādās valstīs, radot milzīgas atšķirības attiecībā uz aizsardzību.

■ Konvencija prasa valstīm, kuras to ratificējušas, īstenot visaptverošu pasākumu kopumu, lai apkarotu visu veidu vardarbību pret sievietēm un vardarbību ģimenē. Visi Konvencijas noteikumi ir paredzēti, lai novērstu vardarbības rašanos, palīdzētu cietušajiem un nodrošinātu, ka vainīgie tiek saukti pie atbildības. Tā prasa kriminālatbildību un juridiskas sankcijas par dažādiem vardarbības veidiem pret sievietēm, piemēram, vardarbību ģimenē, vajāšanu, seksuālu uzmākšanos un psiholoģisku vardarbību. Nosaucot vardarbību pret sievietēm vārdā un zinot, ka tas ir noziegums, būs iespējams to izbeigt.

■ Konvencijas izstrāde, kas ietver juridiski saistošu standartu kopumu, lai panāktu lielāku aizsardzību un atbalstu, ir svarīgs solis tuvāk visaptverošai un saskaņotai reakcijai, lai nodrošinātu visām sievietēm no vardarbības brīvu dzīvi.

KĀDA IR STAMBULAS KONVENCIJAS PIEVIENOTĀ VĒRTĪBA?

■ Konvencija skaidri norāda, ka vardarbību pret sievietēm un vardarbību ģimenē vairs nevar uzskatīt par privātu lietu. Valstīm ir pienākums, izmantojot skaidru un integrētu politiku, novērst vardarbību, aizsargāt cietušos un sodīt vainīgos. Pieņemot Konvenciju, valdībām ir pienākums mainīt savus likumus, ieviest praktiskus pasākumus un piešķirt līdzekļus, lai pieņemtu nulles tolerances pieeju vardarbībai pret sievietēm un vardarbībai ģimenē. Šādas vardarbības novēršana un apkarošana vairs nav tikai labas gribas jautājums; tas ir likumā noteikts pienākums. Tas palīdzēs cietušajiem visā Eiropā un citur.

■ Konvencija ne tikai uzliek juridiskas saistības, bet arī dod svarīgu politisku signālu sabiedrībai kopumā, ka vardarbība pret sievietēm un vardarbība ģimenē ir nepieņemama. Tās redzējums ir izgaismot to daudzo sieviešu un meiteņu realitāti, kuras saskaras ar vardarbību, veicināt informētību un ilgtermiņā mainīt domāšanas veidu.

VAI STAMBULAS KONVENCIJA ATTIECAS TIKAI UZ SIEVIETĒM?

— Nē. Konvencija galvenokārt attiecas uz sievietēm, jo tā attiecas uz tādiem vardarbības veidiem, ar kuriem saskarties var tikai sievietes, jo viņas ir sievietes (piespiedu aborts, sieviešu dzimumorgānu izkropļošana), vai sievietes to piedzīvo daudz biežāk nekā vīrieši (seksuāla vardarbība un izvarošana, izsekošana, seksuāla uzmākšanās, vardarbība ģimenē, piespiedu laulības, piespiedu sterilizācija). Šie vardarbības veidi ir saistīti ar nevienlīdzīgām varas attiecībām starp vīriešiem un sievietēm, un ir sieviešu diskriminācijas sekas.

— Tomēr arī vīrieši var piedzīvot kādu no Konvencijā atrunātajiem vardarbības veidiem, piemēram, vardarbību ģimenē un piespiedu laulības, lai gan tas notiek retāk un bieži vien ne tik smagā formā. Konvencija to atzīst un aicina puses piemērot šīs normas visiem no vardarbības ģimenē cietušajiem, tostarp vīriešiem, bērniem un gados vecākiem cilvēkiem. Valstis var izvēlēties, vai piemērot Konvencijas normas šiem no vardarbības ģimenē cietušajiem.

KĀDĒĻ STAMBULAS KONVENCIJĀ RUNĀTS PAR „AR DZIMUMU SAISTĪTU” VARDARBĪBU PRET SIEVIETĒM UN VARDARBĪBU ĢIMENĒ?

— Konvencijā runāts par „dzimumu līdztiesības principam atbilstošu izpratni” par vardarbību pret sievietēm vai „ar dzimumu saistītu vardarbību”, jo tā attiecas uz vardarbības veidiem, kas vērsti pret sievietēm, jo viņas ir sievietes un/vai nesamērīgi skar sievietes (skatīt iepriekš). Tas ir arī iemesls, kādēļ vardarbību pret sievietēm un vardarbību ģimenē nevar risināt, neaplūkojot dzimumu līdztiesības jautājumus.

— Tādējādi Konvencija nosaka vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē izskaušanu saistībā ar *de jure* un *de facto* dzimumu līdztiesības sasniegšanu. Tās preambulā ir atzīts šādas vardarbības strukturālais raksturs, kas ir gan cēlonis, gan sekas nevienlīdzīgām varas attiecībām starp sievietēm un vīriešiem un ierobežo sieviešu pilnīgu attīstību.

■ Stambulas konvencija netiecas „atcelt atšķirības” starp sievietēm un vīriešiem; tā nenorāda, ka sievietes un vīrieši ir vai viņiem vajadzētu būt „vienādiem”. Tomēr Konvencija prasa rīcību, lai pretotos uzskatam, ka sievietes ir mazvērtīgākas par vīriešiem. Patiesi, aizspriedumi, stereotipi, paražas un tradīcijas joprojām atbalsta vīriešus daudzās jomās, piemēram, privātajā un sabiedriskajā sfērā, politiskajā dzīvē, darbā, izglītības sistēmā, ziņojot policijai par noziegumiem vai tiesā. Tādējādi sievietēm ir vēl grūtāk atklāt vardarbības pieredzi un panākt, lai tiktu ievērotas viņu tiesības.

KĀDĒĻ STAMBULAS KONVENCIJĀ IETVERTA „SOCIĀLĀ DZIMUMA” DEFINĪCIJA?

■ Konvencija uzliek pienākumu novērst un apkarot vardarbību pret sievietēm plašākā ietvarā, nodrošinot sieviešu un vīriešu līdztiesību. Tādēļ Konvencijas sagatavotāji atsaucas uz attiecībām starp sievietēm un vīriešiem, viņu lomu sabiedrībā un īpašībām, un uzskata, ka ir svarīgi piedāvāt jēdziena „sociālais dzimums” definīciju. Šī jēdziena mērķis nav aizstāt „dzimuma” bioloģisko definīciju, kā arī terminus „sievietes” un „vīrieši”, bet gan uzsvērt, cik lielā mērā nevienlīdzība, stereotipi un līdz ar to arī vardarbība rodas nevis no bioloģiskām atšķirībām, bet gan no sociālas struktūras, proti, no attieksmes un priekšstata par to, kādas ir sievietes un vīrieši, un kādiem viņiem ir jābūt sabiedrībā.

■ 3.c pantā paskaidrots, ka Konvencijas izpratnē „sociālais dzimums” ir „sociālās lomas, uzvedība, nodarbošanās un īpašības, ko konkrēta sabiedrība uzskata par atbilstošām sievietēm un vīriešiem”. Pētījumi ir parādījuši, ka noteiktas lomas vai stereotipi atveido nevēlamu un kaitīgu praksi un veicina to, ka vardarbība pret sievietēm tiek pieņemta. Tādēļ 12.1. pants nosaka aizspriedumu, paražu, tradīciju un citas prakses, kas balstās uz ideju par sieviešu mazvērtību vai stereotipu par dzimumu lomām, izskaušanu kā vispārēju pienākumu vardarbības novēršanai. Savukārt izpratne par šādu aizspriedumu, paražu un tradīciju ietekmi ļauj valdībām pieņemt „ar dzimumu saistītu izpratni” par vardarbību, kā to prasa Konvencija.

■ Termina „sociālais dzimums” definēšana palīdz izprast arī „ar dzimumu saistītas vardarbības pret sievietēm” definīciju, kas nozīmē „vardarbību, kas vērstā pret sievieti tāpēc, ka viņa ir sieviete vai vardarbība, kas nesamērīgi skar sievietes”, kā definēts 3. d pantā.

■ Tā nav pirmā reize, kad termins „sociālais dzimums” parādās starptautiskajos juridiskajos dokumentos. Tomēr grūtības, kas saistītas ar termina „sociālais dzimums” tulkošanu un tā nošķiršanu no termina „dzimums” valodās, kurās nav precīzu ekvivalentu, dažkārt tikušas izmantotas, lai veicinātu pretrunas par Konvenciju un tās nolūkiem. Šādas grūtības nevar kļūt par ieganstu Konvencijas noraidīšanai vai par šķērslī tās īstenošanai: Konvencija neprasa valstu tiesību sistēmu pielāgošanu, lai iekļautu termina „sociālais dzimums” lietošanu, bet to izmanto, lai izskaidrotu to pasākumu mērķi, kurus tā lūdz valstīm pieņemt un īstenot. Konvencija jau ir ratificēta un ieviesta valstīs, kurās lieto valodas (kuras pieder dažādām valodu grupām, piemēram, ģermāņu, romiešu un slāvu valodu saimēm), kurās terminam „sociālais dzimums” nav precīzi līdzvērtīga ekvivalenta, neizraisot pretrunas.

VAI, NODROŠINOT SIEVIETĒM VAIRĀK TIESĪBU, TIKS APDRAUDĒTAS ĢIMENES?

■ Konvencijas mērķis nav regulēt ģimenes dzīvi un/vai ģimenes struktūru; tā nesatur „ģimenes” definīciju, kā arī neveicina noteikta veida ģimenes modeli. Konvencija paredz, ka valdībām jānodrošina to cietušo drošība, kuri tiek apdraudēti, atrodoties mājās, vai arī viņus apdraud ģimenes locekļi, laulātie vai intīmie partneri, kas diemžēl ir visizplatītākais vardarbības veids.

■ Tā kā Konvencijas mērķis ir vērsties pret vardarbību pret sievietēm un vardarbību ģimenē neatkarīgi no tā, kur tā notiek, tā neaprobežojas ar juridiski precētiem partneriem, bet attiecas uz visiem partneriem - gan precētiem, gan neprecētiem - neatkarīgi no tā, vai tie ir viena dzimuma vai pretēja dzimuma. Neviena cietušo grupa netiek izslēgta no aizsardzības, pamatojoties uz viņu ģimenes stāvokli vai kādu citu diskriminācijas iemeslu, kas atrunāta Konvencijā.

■ Konvencijas mērķis ir padarīt drošību, aizsardzību un atbalstu pieejamu ikvienam, kurš dzīvo varmācīgās attiecībās, kā arī piedāvāt iespēju veidot savu dzīvi no jauna bez vardarbības. Tas ir īpaši svarīgi gadījumos, kad ir iesaistīti bērni, jo kļūt par vardarbības liecinieku mājās arī ir ļoti postoši. Tas ietekmē bērnus uz visu mūžu, tāpēc Konvencija par prioritāti izvirza drošību pār tiesībām īstenot kopīgu aizgādību ģimenēs, kuras ir cietušas no vardarbības. Stambulas konvencija neapšauba kopīgas vecāku aizgādības priekšrocības, bet tās mērķis ir nodrošināt, lai saskarsme ar bērnu neapdraudētu cietušo tiesības un bērnu drošību. Reālais drauds ģimenēm ir pati vardarbība, nevis pasākumi, kas paredz aizsargāt un atbalstīt tās upurus.

KO STAMBULAS KONVENCIJA SAKA PAR DZIMUMA STEREOTIPIEM UN IZGLĪTĪBU?

■ Dzimumu stereotipu reproducēšana izglītībā nozīmē meiteņu un zēnu dabisko talantu un spēju attīstības, viņu izglītības un profesijas izvēles, kā arī viņu iespēju dzīvē ierobežošanu. Izglītība, ko bērni saņem, lielā mērā ietekmē to, ko viņi domā par sevi, saviem vienaudžiem un kā viņi veido saskarsmi ar pretējo dzimumu. Nekam no izglītības iestādēs mācītā nevajadzētu likt jaunajai paaudzei uzskatīt, ka diskriminācija dzimuma dēļ un vardarbība pret sievietēm ir pieņemama.

■ Tāpēc Stambulas konvencija cenšas ar izglītības nozares starpniecību veicināt vērtības, kas saistītas ar dzimumu līdztiesību, savstarpēju cieņu un nevardarbību starppersonu attiecībās, nestereotipiskām dzimumu lomām, tiesībām uz personas neaizskaramību un izpratni par vardarbību dzimuma dēļ, kā arī nepieciešamību to apkarot (14. pants). Mācot bērniem šādas vērtības, viņi kļūst par cieņas pilniem un demokrātiskiem pilsoņiem. Tas neietekmē viņu dzimumorientāciju vai dzimuma identitāti.

■ Konvencijas izstrādātāji uzskatīja, ka tas ir svarīgs aspekts, lai novērstu vardarbību pret sievietēm, jo attieksme, pārliecība un uzvedības modeļi dzīvē tiek veidoti ļoti agri. Iepriekš minēto vērtību mācīšana formālās un neformālās izglītības iestādēs var lielā mērā palīdzēt padarīt vardarbību pret sievietēm nepieņemamu. Saskaņā ar 14. pantu pusēm ir maksimāla elastība, jo lēmums par to, kad un kā piedāvāt šādas mācības, ir viņu pašu ziņā.

■ Dzimumu stereotipu izskaušana nenozīmē visu tradīciju un paražu iznīcināšanu. Paražu vai uzskatu nodošana no paaudzes paaudzē ir svarīga mūsu identitātes veidošanā. Tomēr dažas paražas un tradicionālās prakses ir kaitīgas sievietēm un meitenēm, un var pakļaut viņas vardarbības riskam. Tādēļ mērķim ir jābūt izskaust stereotipus, kas skar sievietes un vīriešus un uz kuriem atsauces, lai attaisnotu šādas kaitīgas tradīcijas. Runa ir par to, lai sievietes un meitenes būtu drošas savās ģimenēs un visur, nevis par to, ka „tiek lūgts zēniem ģērbties vai spēlēties kā meitenēm” un otrādi.

KĀ STAMBULAS KONVENCIJA ATTIECAS UZ DZIMUMORIENTĀCIJAS UN DZIMUMA IDENTITĀTES JAUTĀJUMIEM?

■ Stambulas konvencija nenosaka jaunus standartus attiecībā uz dzimuma identitāti un dzimumorientāciju, tostarp attiecībā uz viendzimuma pāru juridisko atzīšanu.

■ Nediskriminācijas princips dzimuma identitātes vai dzimumorientācijas dēļ balstās uz juridiskām saistībām, kas izriet no citiem juridiskiem dokumentiem, pirmkārt un galvenokārt no Eiropas Cilvēktiesību konvencijas (14. pants: diskriminācijas aizliegums; Protokols Nr. 12) un Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumiem un lēmumiem (skatīt, piemēram, *Oliari pret Itāliju*, 2015. gads, *Ratzenböck un Seydl pret Austriju*, 2017. gads), kā arī Eiropas Padomes rekomendāciju CM/Rec(2010)5 par pasākumiem cīņā pret diskrimināciju uz dzimumorientācijas vai dzimuma identitātes pamata.

■ Stambulas konvencija aizliedz diskrimināciju daudzu iemeslu dēļ, tostarp dzimuma identitātes un dzimumorientācijas dēļ (4. panta 3. punkts). Aizlieguma mērķis ir nodrošināt aizsardzību un palīdzību visiem vardarbības upuriem neatkarīgi no viņu īpašībām. Konvencijas noteikumu piemērošana bez jebkādas diskriminācijas, pamatojoties uz dzimuma identitāti, nozīmētu, piemēram, nodrošināt to, ka transpersonu dzimuma identitāte nekavē viņus atbalstīt un aizsargāt pret vardarbību ģimenē, seksuālu vardarbību, izvarošanu vai piespiedu laulībām. Tas pats attiecas uz sievietēm viendzimuma attiecībās, lai visām sievietēm, tostarp lesbietēm,

biseksuālām un transpersonām, būtu, piemēram, iespēja izmantot patvērumu no vardarbības ģimenē cietušajiem un tiesības dzīvot dzīvi bez vardarbības. Tas var attiekties arī uz gejiem, kuri saskaras ar vardarbību ģimenē.

LAIKS IZBEIGT SPEKULĀCIJAS UN DEZINFORMĀCIJU SAISTĪBĀ AR STAMBULAS KONVENCIJU

■ Stambulas konvencijai nav ne zemteksta, ne „slēptās dienaskārtības”. Tās ir ilgu sarunu rezultāts, pamatojoties uz kuru visas Eiropas Padomes dalībvalstis vienprātīgi pieņēma Konvenciju. Tās pamatā ir izmēģināta un pārbaudīta politika un tiesību akti, kas ir devuši pozitīvus rezultātus dalībvalstu līmenī.

■ Tās mērķi ir skaidri izklāstīti 1. pantā: pret sievietēm vērsta vardarbības un vardarbības ģimenē novēršana, aizsardzība pret to un saukšana pie atbildības. Tas nozīmē, ka jārisina vardarbības galvenais cēlonis - nevienlīdzība starp sievietēm un vīriešiem mūsu sabiedrībā. Tāpēc Konvencijā ir iekļauti vairāki noteikumi, kas aicina apstrīdēt iesīkstējušos domu par sieviešu mazvērtību salīdzinājumā ar vīriešiem un par sieviešu un vīriešu lomu un uzvedību privātajā un publiskajā sfērā.

■ Attiecīgi, Stambulas konvencija nerada draudus sabiedrības sociālajām struktūrām un vērtībām. Tā arī neuzspiež noteiktas izvēles dzīvē ne sievietēm, ne vīriešiem. Neatkarīgi no tā, vai viņi vēlas būt aprūpētāji, vecāki vai izvēlēties izcilu karjeru, Konvencija neuzliek nevienam pienākumu pieņemt noteiktu dzīvesveidu. Tomēr Konvencija iebilst pret mēģinājumiem rīkoties ar šādu nolūku:

- ▶ iekļaut sievietes un vīriešus tradicionālajās lomās, tādējādi ierobežojot viņu personīgās, izglītības un profesionālās izaugsmes un dzīves iespējas kopumā;
- ▶ attaisnot un uzturēt patriarhālu sabiedrību, vīriešu vēsturiskās varas attiecības pār sievietēm, kā arī seksismu, kas kavē dzimumu līdztiesības progresu;
- ▶ pretoties viedoklim, ka sievietēm ir tiesības dzīvot bez vardarbības.

PIEDERĪBA STAMBULAS KONVENCIJAI: VIENOTI MĒRĶIM IZBEIGT VARDARBĪBU PRET SIEVIETĒM

— Stambulas konvencija jau labvēlīgi ietekmē sieviešu dzīvi visā Eiropā. Valdību aicināšana novērst vardarbību pret sievietēm, aizsargāt un atbalstīt upurus un sodīt vainīgās personas visaptverošā veidā, lai izbeigtu šādu vardarbību, nozīmē ļaut cietušajām sievietēm atgūt cieņu, kas saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību konvenciju ir visnozīmīgākā vērtība (*Y.Y. pret Turciju*, 2015. gads), sieviešu pamata cilvēktiesību nodrošināšanu nostādot valsts politikas centrā un neuzskatot to par žēlastības dāvanu.

— Stambulas konvencija ir uzsākusi un veicinājusi būtiskas izmaiņas likumdošanā, jaunu labāku pakalpojumu izveidi cietušajiem, resursu sadali un izglītošanas centienu pastiprināšanu. Konkrēti piemēri no valstīm, kas īsteno Konvenciju, ir šādi: tiesību aktu pieņemšana, ar kuriem ievieš jaunas vajāšanas un seksuālas uzmākšanās definīcijas; izvarošanas definīcijas mainīšana tā, lai tā balstītos uz piekrišanas trūkumu, nevis uz pierādījumu par spēka izmantošanu; „kopienas vienotas atbildes” modeļa izveidošana, ar kuras palīdzību profesionāļi, pie kuriem cietušie vērsušies, nodod lietu daudznozaru komandai ar nolūku nodrošināt atbalstu; nacionālo diennakts palīdzības tālrunu izveidošana, novirzot sievietes pie tuvākajiem atbalsta pakalpojumu sniedzējiem; patvērumu izveidošana par valsts finanšu līdzekļiem teritorijās, kurās to iepriekš nebija; mācību vielas par vardarbību pret sievietēm ieviešana augstskolu mācību programmās (tiesību, medicīnas, aprūpes, psiholoģijas, sociālo studiju u.c.); īpašu apmācību nodrošināšana tiesniešiem, prokuroriem un juristiem, lai uzlabotu sieviešu piekļuvi aizsardzībai un palīdzībai.

— Kopumā Stambulas konvencija ir radījusi impulsu labākai politikai, pakalpojumiem un sarunām par sieviešu un meiteņu vardarbību un to, kā viņām iespējams palīdzēt un dot iespējas. Visu līmeņu profesionāļi (tiesībsargājošās iestādes, sociālie dienesti, konsultāciju un atbalsta dienesti u. c.) ir guvuši labumu no šī jaunā stimula un ir liecinieki labākai izpratnei par šo jautājumu. Nepieciešamība rīkoties ir reāla. Vardarbības pret sievietēm izskaušanai jābūt mērķim, kas vieno mūs visus.

Eiropas Padomes Konvencija par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu: vardarbības novēršana, cietušo aizsardzība un vainīgo saukšana pie atbildības, lai risinātu šo nopietno cilvēktiesību pārkāpumu.

www.coe.int/conventionviolence
conventionviolence@coe.int

www.coe.int

Eiropas Padome ir Eiropas vadošā cilvēktiesību organizācija. Tajā apvienojušās 47 valstis, tostarp 28 Eiropas Savienības dalībvalstis. Visas Eiropas Padomes dalībvalstis ir parakstījušas Eiropas Cilvēktiesību konvenciju - līgumu, kurš radīts, lai aizsargātu cilvēktiesības, demokrātiju un tiesiskumu. Eiropas Cilvēktiesību tiesa pārrauga šīs Konvencijas īstenošanu dalībvalstīs.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE